

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1219/2553

พนักงานอัยการจังหวัดระยอง โจทก์ บริษัทฟายน์โฮมส์ อินเตอร์คอร์ปอเรชั่น จำกัด โจทก์ร่วม นายอาวุธ ภาควณิ จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 17, พระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 25, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 22, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 22 ทวิ, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4, พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คฯ มาตรา 4, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงฯ มาตรา 22, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงฯ มาตรา 22 ทวิ, พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัดฯ มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างของโจทก์ร่วมตามหนังสือสัญญาจะซื้อจะขายเอกสารหมาย จ.1 โดยจำเลยออกเช็คตามเอกสารหมาย จ.3 เพื่อชำระหนี้ดังกล่าวบางส่วนให้แก่โจทก์ร่วม ทั้งนี้โจทก์ร่วมยินยอมให้จำเลยเข้าครอบครองใช้สอยประโยชน์ในทรัพย์สินที่ตกลงจะซื้อจะขายนับแต่วันทำสัญญา ซึ่งจำเลยได้ออกเช็คตามเอกสารหมาย จ.9 เพื่อชำระหนี้ค่าใช้สอยดังกล่าวให้แก่โจทก์ร่วม การที่โจทก์ร่วมปกปิดข้อเท็จจริงที่ว่า โจทก์ร่วมถูกธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ฟ้องและศาลพิพากษาให้ชำระหนี้ 115 ล้านบาทเศษเมื่อวันที่ 9 กันยายน 2539 และสัญญาจะซื้อจะขายในคดีนี้ตามเอกสารหมาย จ.1 ทำกันเมื่อวันที่ 21 กันยายน 2539 ซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากศาลแพ่งกรุงเทพใต้พิพากษาให้โจทก์ร่วมชำระหนี้เพียง 12 วัน นำเชื่อได้ว่าขณะทำสัญญาดังกล่าวจำเลยไม่ทราบว่าโจทก์ร่วมถูกธนาคารฟ้องให้ชำระหนี้และยึดทรัพย์ซึ่งรวมถึงที่ดินที่จะขายให้แก่จำเลยด้วย อันเป็นเหตุที่ทำให้โจทก์ร่วมไม่สามารถโอนที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่จะขายตามสัญญาให้แก่จำเลยได้ ทั้งในวันที่ตกลงจะจดทะเบียนโอนที่ดินตามสัญญานั้น โจทก์ร่วมและเจ้าของร่วมคนอื่นก็ได้ไปทำการโอนให้จำเลย เมื่อจำเลยทราบเหตุที่โจทก์ร่วมถูกศาลพิพากษาให้โจทก์ร่วมชำระหนี้และโจทก์ร่วมไม่ไปจดทะเบียนโอนที่ดินให้แก่จำเลยตามกำหนด การที่จำเลยเห็นว่าการปฏิบัติตามสัญญาระหว่างโจทก์ร่วมกับจำเลยตามสัญญาจะซื้อจะขายเอกสารหมาย จ.1 นั้น มีปัญหาที่อาจจะทำให้ไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญาได้ ดังนั้น การที่จำเลยไปแจ้งให้ธนาคารระงับการจ่ายเงินตามเช็คเอกสารหมาย จ.9 ซึ่งเป็นการสั่งจ่ายในการที่จำเลยได้ครอบครองหรือใช้สอยทรัพย์สินที่จะซื้อขายกันจึงเป็นการระงับการสั่งจ่ายโดยสุจริต แม้ว่าตามสัญญาจะซื้อจะขายเอกสารหมาย จ.1 ข้อ 10 วรรคสองจะระบุว่าสำหรับเงินที่ผู้จะซื้อชำระให้แก่ผู้จะขายเป็นรายเดือนเดือนละ 300,000 บาท ตามความในข้อ 6 นั้นไม่อยู่ในข้อบังคับของวรรคแรกคงปล่อยให้ตกเป็นของผู้จะขายตลอดไป เพราะถือว่าเป็นค่าตอบแทนของการเข้าครอบครองและใช้สอยประโยชน์แล้ว ก็หาทำให้จำเลยมีความผิดเพราะแจ้งธนาคารระงับการจ่ายเงินโดยสุจริตไม่ อนึ่ง คดีความผิดต่อ พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คฯ มาตรา 4 นั้นต้องระวางโทษปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือทั้งจำทั้งปรับ จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลแขวงตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 17, 25 และต้องห้ามมิให้

โจทก์อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงเว้นแต่ผู้พิพากษาคนใดซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษา หรือทำความเห็นแย้งในศาลแขวงพิเคราะห์เห็นว่าข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ ศาลอุทธรณ์และอนุญาตให้อุทธรณ์ หรืออธิบดีกรมอัยการหรือพนักงานอัยการซึ่งอธิบดีกรมอัยการได้ มอบหมายลงลายมือชื่อรับรองในอุทธรณ์ว่ามีเหตุอันควรที่ศาลอุทธรณ์จะได้วินิจฉัยก็ให้อุทธรณ์ นั้นไว้พิจารณาตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงฯ มาตรา 22, 22 ทวิ ซึ่งใช้บังคับแก่ศาลจังหวัดในท้องที่ซึ่งยังมิได้มีศาลแขวงเปิดทำการด้วยตาม พ.ร.บ.ให้นำวิธี พิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัดฯ มาตรา 3 คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษา ยกฟ้องโดยวินิจฉัยว่ากรณียังถือไม่ได้ว่าจำเลยมีคำสั่งห้ามธนาคารใช้เงินตามเช็คโดยเจตนาทุจริต โจทก์และโจทก์ร่วมอุทธรณ์ความว่า พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมฟังได้ว่าจำเลยมีคำสั่งห้ามธนาคารใช้เงินตามเช็คโดยเจตนาทุจริตเป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง โจทก์อุทธรณ์โดย อธิบดีอัยการเขต 2 รักษาการในตำแหน่งอัยการพิเศษประจำเขต 2 ซึ่งได้รับมอบหมายจาก อัยการสูงสุดรับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง จึงเป็นอุทธรณ์ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ขอบที่จะ รับไว้พิจารณาตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงฯ มาตรา 22 ทวิ ส่วนอุทธรณ์ของโจทก์ร่วมไม่มีผู้พิพากษาคนใดซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความ เห็นแย้งอนุญาตให้อุทธรณ์ จึงเป็นอุทธรณ์ที่ต้องห้ามตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณา ความอาญาในศาลแขวงฯ มาตรา 22 แม้ศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งรับอุทธรณ์ของโจทก์ร่วม ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ก็ขอบที่จะวินิจฉัยให้ยกเสีย การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาอุทธรณ์ของ โจทก์ร่วมมาด้วยเป็นการไม่ถูกต้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 4 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณาบริษัทฟายน์ไฮ มส์ อินเตอร์คอร์ปอเรชั่น จำกัด ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์และโจทก์ร่วมอุทธรณ์ โดยอธิบดีอัยการเขต 2 รักษาการในตำแหน่งอัยการพิเศษประจำเขต 2 ซึ่งได้รับมอบหมายจากอัยการสูงสุดรับรองให้โจทก์ อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตาม พระราชบัญญัติตามเช็ค (ที่ถูก พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534) มาตรา 4 (5) จำคุก 3 เดือน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "โจทก์ร่วมกับจำเลยทำสัญญาจะซื้อจะขายกันตามหนังสือสัญญาจะซื้อจะขาย เอกสารหมายเลข 1 ความว่าโจทก์ร่วมและนายเรวัต กับนายโดม ตกลงจะขายและจำเลยตกลงจะ ซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ 1436 ถึง 1444 ตำบลบ้านฉาง อำเภอบ้านฉาง จังหวัดระยอง พร้อม สิ่งปลูกสร้างและทรัพย์สินในราคา 24,000,000 บาท จำเลยชำระเงินมัดจำ 2,000,000 บาท และ ออกเช็คหลายฉบับรวมทั้งเช็คธนาคารไทยทุน จำกัด (มหาชน) สั่งจ่ายเงิน 660,000 บาท ตามเช็ค เอกสารหมายเลข 3 แก่โจทก์ร่วมเป็นการชำระราคาบางส่วน ราคาส่วนที่เหลือจะชำระภายในวันที่ 21 มีนาคม 2540 ซึ่งเป็นวันจดทะเบียนทำนิติกรรมซื้อขายต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ทั้งนี้โจทก์ร่วมยิน ยอมให้จำเลยเข้าครอบครองใช้สอยประโยชน์ในทรัพย์สินที่ตกลงจะซื้อจะขายตามสัญญานับ แต่วันทำสัญญา โดยจำเลยตกลงชำระเงินให้แก่โจทก์ร่วมเดือนละ 300,000 บาท ซึ่งจำเลยได้ออก เช็คให้แก่โจทก์ร่วมหลายฉบับรวมทั้งเช็คธนาคารไทยทุน จำกัด (มหาชน) เลขที่ 4483667 สั่งจ่าย

เงิน 300,000 บาท ตามเช็คเอกสารหมาย จ.9 ต่อมาโจทก์ร่วมนำเช็คทั้งสองฉบับไปเรียกเก็บเงิน แต่ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงินโดยให้เหตุผลว่า "มีคำสั่งให้ระงับการจ่าย" โจทก์ร่วมและเจ้าของร่วมคนอื่นจึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญาแก่จำเลยและข้อเท็จจริงได้ความว่าที่ดินของโจทก์ร่วมและเจ้าของร่วมคนอื่นซึ่งได้ทำสัญญาจะขายให้จำเลยส่วนหนึ่งตามสัญญาจะซื้อจะขายเอกสารหมาย จ.1 นั้น ได้ถูกนำไปจำนองกับธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) และถูกธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ฟ้องร้องให้ชำระหนี้เงินกู้ยืม 115 ล้านบาทเศษ พร้อมดอกเบี้ยเมื่อวันที่ 9 สิงหาคม 2538 และศาลแพ่งกรุงเทพใต้ได้พิพากษาคดีดังกล่าวให้โจทก์ร่วมใช้เงินธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) 115,378,296.38 บาท พร้อมดอกเบี้ยเมื่อวันที่ 9 กันยายน 2539 ซึ่งก่อนจะถึงวันกำหนดนัดโอนตามสัญญาจะซื้อจะขายตามเอกสารหมาย จ.1 เป็นผลทำให้โจทก์ร่วมและเจ้าของร่วมคนอื่นไม่สามารถโอนที่ดินและอาคารพาณิชย์ให้จำเลยได้ตามสัญญา และวันนัดโอนวันที่ 21 มีนาคม 2540 จำเลยไปรอโจทก์ร่วมและเจ้าของร่วมคนอื่นที่สำนักงานที่ดินจังหวัดระยอง แต่บุคคลดังกล่าวไม่ไปตามนัด สำหรับการออกเช็คของจำเลยตามเช็คเอกสารหมาย จ.3 นั้น ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้ยกฟ้องข้อหาสำหรับการกระทำความผิดของจำเลยในส่วนนี้จึงยุติ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยในชั้นฎีกาตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยห้ามธนาคารใช้เงินตามเช็คเอกสารหมาย จ.9 โดยมีเจตนาทุจริตหรือไม่ เมื่อพิเคราะห์จากพฤติการณ์ที่จำเลยทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินและข้อตกลงขอเช่าใช้ประโยชน์ในที่ดินก่อนกำหนดโอนกรรมสิทธิ์ โดยจำเลยซื้อที่ดินและอาคารพาณิชย์จำนวน 9 ห้อง มาเพื่อขยายกิจการร้านกาแฟจาก 3 ห้องเดิม เป็น 12 ห้อง ซึ่งปรากฏในคำฟ้องคดีหมายเลขดำที่ 2830/2540 ของศาลจังหวัดระยองที่จำเลยฟ้องโจทก์ร่วมในข้อหาฉ้อโกงว่า จำเลยได้เข้าปรับปรุงอาคารพาณิชย์ที่จำเลยได้ตกลงขอเช่าใช้ประโยชน์ก่อนเป็นเงิน 11 ล้านบาทเศษ ย่อมแสดงว่าจำเลยมีจุดประสงค์ที่จะใช้อาคารดังกล่าวตลอดไป มิใช่ชั่วคราวเพียง 6 เดือน เพราะไม่มีใครที่จะยอมลงทุนปรับปรุงสถานที่เป็นจำนวนเงินมากถึง 11 ล้านบาทเศษ โดยใช้อาคารดังกล่าวเพียง 6 เดือน ก่อนมีการโอนที่ดินเพราะเป็นที่เห็นได้อย่างชัดเจนว่าจะไม่คุ้มทุนที่ลงไปอย่างแน่นอน ดังนั้นย่อมแสดงได้ว่าจำเลยมีวัตถุประสงค์เดียวกันในการซื้อที่ดินและอาคารพาณิชย์และการขอเช่าใช้ประโยชน์ในที่ดินและอาคารพาณิชย์คือ เพื่อขยายกิจการร้านกาแฟจาก 3 ห้อง เป็น 12 ห้อง และปรับปรุงอาคารพาณิชย์เพื่อเป็นร้านกาแฟ เมื่อโจทก์ร่วมปกติข้อเท็จจริงที่ว่าถูกธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ฟ้องและศาลพิพากษาให้ชำระหนี้ 115 ล้านบาทเศษ เมื่อวันที่ 9 กันยายน 2539 และสัญญาจะซื้อจะขายในคดีนี้ตามเอกสารหมาย จ.1 ทำกันเมื่อวันที่ 21 กันยายน 2539 ซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากศาลแพ่งกรุงเทพใต้พิพากษาให้โจทก์ร่วมชำระหนี้เพียง 12 วัน น่าเชื่อได้ว่าขณะทำสัญญาดังกล่าวจำเลยไม่ทราบ bahwa โจทก์ร่วมถูกธนาคารฟ้องให้ชำระหนี้และยึดทรัพย์ซึ่งรวมถึงที่ดินที่จะขายให้แก่จำเลยด้วย อันเป็นเหตุที่ทำให้โจทก์ร่วมไม่สามารถโอนที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่จะขายตามสัญญาให้แก่จำเลยได้ ทั้งในวันที่ตกลงจะจดทะเบียนโอนที่ดินตามสัญญานั้น โจทก์ร่วมและเจ้าของร่วมคนอื่นก็ได้ไปทำการโอนให้จำเลย เมื่อจำเลยทราบเหตุที่โจทก์ร่วมถูกศาลพิพากษาให้โจทก์ร่วมชำระหนี้และโจทก์ร่วมไม่ไปจดทะเบียนโอนที่ดินให้แก่จำเลยตามกำหนดการที่จำเลยเห็นว่าการปฏิบัติตามสัญญาระหว่างโจทก์ร่วมกับจำเลยตามสัญญาจะซื้อจะขายเอกสารหมาย จ.1 นั้น มีปัญหาที่อาจจะทำให้ไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญาได้ ดังนั้นการที่จำเลยไปแจ้งให้ธนาคารระงับการจ่ายเงินตามเช็คเอกสารหมาย จ.9 ซึ่งเป็นการสั่งจ่ายในการที่จำเลยได้ครอบครองหรือใช้สอยทรัพย์สินที่จะซื้อขายกันจึงเป็นการระงับการสั่งจ่ายโดยสุจริต แม้ว่าตาม

สัญญาจะซื้อจะขายเอกสารหมายเลข จ.1 ข้อ 10 วรรคสอง จะระบุว่าสำหรับเงินที่ผู้จะซื้อชำระให้แก่ผู้จะขายเป็นรายเดือน เดือนละ 300,000 บาท ตามความในข้อ 6 นั้น ไม่อยู่ในบังคับของวรรคแรกคงปล่อยให้ตกเป็นของผู้จะขายตลอดไป เพราะถือว่าเป็นค่าตอบแทนของการเข้าครอบครองและใช้สอยประโยชน์แล้วก็หาทำให้จำเลยมีความผิดเพราะแจ้งธนาคารระงับการจ่ายเงินโดยสุจริตไม่ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดที่ได้ห้ามธนาคารมิให้จ่ายเงินตามเช็คเอกสารหมายเลข จ.9 นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย กฎหมายของจำเลยฟังขึ้น อนึ่ง คดีความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 4 นั้น ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือทั้งปรับทั้งจำ จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลแขวงตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 17, 25 และต้องห้ามมิให้โจทก์อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงเว้นแต่ผู้พิพากษาคนใดซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งในศาลแขวงพิเคราะห์เห็นว่าข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลอุทธรณ์และอนุญาตให้อุทธรณ์หรืออธิบดีกรมอัยการหรือพนักงานอัยการซึ่งอธิบดีกรมอัยการได้มอบหมายลงลายมือชื่อรับรองในอุทธรณ์ว่ามีเหตุอันควรที่ศาลอุทธรณ์จะได้วินิจฉัยก็ให้อุทธรณ์นั้นไว้พิจารณาตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 22, 22 ทวิ ซึ่งใช้บังคับแก่ศาลจังหวัดในท้องที่ซึ่งยังมิได้มีศาลแขวงเปิดทำการด้วยตามพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ.2520 มาตรา 3 คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโดยวินิจฉัยว่ากรณียังถือไม่ได้ว่าจำเลยมีคำสั่งห้ามธนาคารใช้เงินตามเช็คโดยเจตนาทุจริตโจทก์และโจทก์ร่วมอุทธรณ์ความว่า พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมฟังได้ว่าจำเลยมีคำสั่งห้ามธนาคารใช้เงินตามเช็คโดยเจตนาทุจริตเป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงโจทก์อุทธรณ์โดยอธิบดีอัยการเขต 2 รักษาการในตำแหน่งอัยการพิเศษประจำเขต 2 ซึ่งได้รับมอบหมายจากอัยการสูงสุดรับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง จึงเป็นอุทธรณ์ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ชอบที่จะรับไว้พิจารณาตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 22 ทวิ ส่วนอุทธรณ์ของโจทก์ร่วมไม่มีผู้พิพากษาคนใดซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งอนุญาตให้อุทธรณ์ จึงเป็นอุทธรณ์ที่ต้องห้ามตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 22 แม้ศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งรับอุทธรณ์ของโจทก์ร่วม ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ก็ชอบที่จะวินิจฉัยให้ยกเสีย การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาอุทธรณ์ของโจทก์ร่วมมาด้วยเป็นการไม่ถูกต้อง ศาลฎีกาเห็นควรแก้ไข" พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องความผิดตามเช็คเลขที่ 4483667 ที่สั่งจ่ายหนี้ค่าใช้สอยที่ดินและยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 ที่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ร่วม นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2

องค์คณะ

สมชัย เกษขุมพล · สติธย์ ทาวุฒิ · ไมตรี ศรีอรุณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1219/2553>